

هذا لوح القدس يذكر فيه ما يشتعل به في قلوب العباد ناراً...

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

از الواح حضرت بهاء الله - بر اساس نسخه موجود در "کتابخانه آثار بهائی" در مرکز جهانی بهائی
- شماره ۵۹۱

جناب ذبیح فی الکاف

هو المقدس الأَمْع الأَبهى

هذا لوح القدس يذكر فيه ما يشتعل به في قلوب العباد ناراً لعل يحرق بها كل الحيات والاشارات ويجعل انفسهم خالصة لله المقتدر العزيز الجميل تالله الحق من يقرأ آيات الله على شأن الذي يجري من لسانه لينقطع عن كل من في السموات والأرض ويتقرب الى مقر القدس هذا المنظر المشرق المنير ولو يطالعن العباد بحب الذي يجري منه حينئذ تلك الكلمات ليفدين انفسهم لهذا المظلوم الذي ابتلى بين يأجوج النفاق ولن يجد لنفسه ناصر الا الله الملك العزيز الكريم

وانك انت يا ذبيح ان اسمع لما يوحى عن جهة الكبرياء مقر الذي استوى عليه عرش ربك العلى الأعلى بأثنى انا حى فى الأفق الأبهى اسمع وارى ما فعلوا المشركون بجمالى الأخرى بعد ظهورى الأولى وانا الشاهد على كل شىء وانا المقتدر المهيمن العزيز القدير ان يا ذبيح لا توقف فى امر الله ثم اشهد بما شهد الله قبل خلق الأرض والسماء ثم انقطع عن مظاهر الأسماء ثم انظر الى الذى خلقهم بأمر من عنده ولا تكن من الممترين طهر نفسك عن كل الاشارات ثم بصرك عن رمد الكلمات ثم انظر بطرفى الى جمالى ثم انطق بكلماتى فى ثنائى ثم عرّف بعينى هذا الجمال الطاهر المشرق المقدس البديع ان يا عبد قم باقتدارى ثم كسر سلاسل التقليد باسمى القدير ثم اغلال الوهم بسلطاني المقتدر العزيز المحيط فوالذى نطق الفجر بثنائى لو تريد ان تعرفنى بغيرى لن تعرف ابداً وبذلك امرت فى الواح الله المقدس العزيز المنيع ان يا ذبيح انا تحيرنا من هؤلاء العباد تالله الحق نزلنا عليهم آياتاً لو نقرأها على الجبال لتندك وعلى السماء لتنفطر وعلى الأرض لتنشق ومع ذلك ما يحرّكوا هؤلاء فى انفسهم وما صعدوا الى الله فى اقل من الحين قست قلوبهم بما اتبعوا انفسهم وهواهم واعرضوا عن الذى بأمره خلقت السموات والأرضين فوعمرى لو يأمرهم من احد ليعبدوا العجل يعبدوه فى مذ اللبالي والآيام ويتخذوه لأنفسهم رباً من دون الله وما يتفحصون ليعرفوه ويسجدوه من غير شعور وكذلك كان الأمر ان انت من العارفين وان يأتيهم الله بسلطانه ويشهد ملائكة السموات فى حوله ويظهر لهم كل الآيات لن يؤمنوا به ابداً ويعبدون الوهم فى انفسهم من دون بينة ولا كتاب مبين فانظر حين الذى جاء على بسلطنة الله وآياته ثم برهانه اعرضوا عنه اكثر

ORIGINAL

العباد بما اتبعوا الأوهام في انفسهم و كانوا من الغافلين و كلّ استدّلوا بما عندهم من كلمات الله و كلمات الذين خلقوا بحرف منه ثمّ اعرضوا عن الذي خلق منزل الآيات بأمره المحكم المتعالى العزيز المنيع و أنّهم لو ينظروا الله بالله و ارادوا عرفانه بنفسه ما احتجبوا عن الله و لقائه و ما ضلّوا السبيل كذلك فاشهد في كلّ ظهور من أوّل الذي لا أوّل له الى آخر الذي لا آخر له لتكون من العارفين مع أنّ ظهور قبلى قد خرق بقوة الله كلّ الأوهام و وصّاهم في كلّ سطر بأن لا يعترضوا على الذي يظهر بالحقّ و يشناق ظهوره كلّ من في الملائ الأعلى و ما خلق بين السموات و الأرضين فلماً يظهر بالحقّ اعرضوا عنه و احتجبوا بحجبات انفسهم و كانوا من المعرضين و اذا قيل لهم بأى حجة آمنتم بعلى من قبل يقولون الآيات و اذا يتلى عليهم آيات ربك العزيز العليم يسودّ وجوههم و ينهزمون عنه و يجعلون اصابع الاعراض في آذانهم لئلا يسمعون كلمات الله كذلك غشّتهم حجبات الغفلة و كانوا من الخاسرين و أنّك لو تتوجّه بسمع الفطرة الى ما يخرج من افواههم لتسمع منهم ما سمعت من ملّة الفرقان حين الذي اتى الله على بساط القدس و قضى الأمر من لدن مقتدر قدير و أنّك لو تسمع منى دعهم و ذكرهم و ما عندهم عن ورائك ثمّ اقبل بوجهك الى جمال ربك و لا تخف من احد و لا تكن من الصّابرين ثمّ خذ كأس البقاء بيدك اليمنى ثمّ اشربها باسمى الأبهى فتوكل على الله و أنّه ينطقك بالحقّ و يعرفك ما لا عرفه احد من العالمين و أنّا لو نذكر لك ما ورد علينا لا يتمّ بالقلم و المداد و لا يكفيه الألواح و كان الله على ذلك شهيد و عليم ولكن نسأل الله بأن يحضرك تلقاء العرش لتشهد و تطلع بأسرار التى سترناها عن العباد و ما اذكرنا حرفاً منها بين الخلائق اجمعين قم على نصرة الله و امره تالله أنّ الذي اتّخذوه الناس من دون الله محبوباً لأنفسهم فيما ليت كان كأحد مثلهم ولكنّ الناس كانوا من عبدة الأوهام و الأصنام و كذلك يذكر اسمائهم عند ربك في تلك الأيام التى بقينا بين الأنام من غير ناصر و معين و لقد ارسلنا اليك من قبل لواحاً ثمّ من قبله لواحاً ثمّ من قبله لواحاً و نسأل الله بأن يرزقك بها و يظهر لك ما كنز فيها و أنّه هو الغفور الرحيم و قد حضر في هذا السّجن بين يدينا كتابك و قرأناه و وجدنا منه نفحات حبك في الله ربك و ربّ آبائك الأولين و عرفنا شوقك في الله و اشتياقك بلقائه و ما اردت الورود على مقرّ ربك المتعالى العزيز المنيع أنّا ما خالفنا في الوعد و نوفى ما وعدناه كذلك كتبنا على نفسنا الحقّ قبل خلق السموات و الأرضين و اردنا ان نحضرك تلقاء الوجه ولكنّ المشركين حالوا بيننا و بينك و اخرجونا عن الديار الى ان جعلونا مسجوناً في هذه الأرض البعيد و أنّك لو تريد ان تسافر الى الله و تهاجر اليه اذا اشرقت شمس الاذن عن افق الأمر لتفعل ما تريد و اذناك لتحضر بين يدينا و تشهد ما لا شهده احد من العباد و تطلع بما هو المستور عن انظر العالمين

ای ذبیح قلم الله اراده نموده که بلسان بدیع پارسی با تو تکلم فرماید چه که حبش با تو بوده و انشاء الله خواهد بود پس بشنو نغمات قدس الهی را که بحر فی از آن افئدة منقطعین مجذوب شده و خواهد شد لمیزل فراموش نشده و انشاء الله نخواهی شد سه لوح منیع باخوی داده شد که ارسال دارد شاید لأجل مصلحتی که در سرّ او مستور است تأخیر نموده ولكنّ کلّ ابداع را لوحی مشاهده کن و بر صدر آن بخطّ ابهى از قلم قدس اعلى باين كلمات احلى مكتوب که ای عباد ظهور حقّ لمیزل بدونش مشتبّه نشده و لايزال باعمال و افعال و صفات مقدّس از كلّ ممكّات بوده و خواهد بود چه که او بنفسش معروف بوده و ماسوايش باو معروف ایّا کم یا قوم بدونش توجّه ننمائید چه که دونش مخلوقند بامر او و منجعلنه باراده او ای عباد ببصر اطهر بمنظر اکبر ناظر شوید لمیزل بنفس خود مکلف بوده اید و آیه عرفان جمال رحمن در شما موجود و أنّه لا یأمر العباد بما لم یکن عندهم و لا یستطیعنّ علیه اگر این رتبه در انسان موجود پس خود بنفس خود مکلف است در عرفان الهی و محتاج باحدى نه و اگر این آیه مفقود لا بأس علیه و لن یجرى علیه قلم الأمر و النّبی باری بشنو ندای این طیر مغنی در كلّ شیء را و بهیچ حجابی محجوب مشو و بهیچ سبحاتی ممنوع نه ببصر خود در امر الله

مشاهده کن و در ظهور این عبد بین عباد و ستر دوش و اعلاء امر تفکر کن که شاید بلطفه امری که نفسی از او مطلع نیست مطلع شوی و بکوثر بقا و تسنیم ارقّ اصفی فائز گردی فوالذی انطقنی بین السموات و الأرض که اگر از قضایای وارده و رزایای نازله این ارض ذکر غنایم البته محزون شوی و سر بصحرا گذاری و لذا حفظاً لنفسک اظهار نشده که شاید بالمواجهه ذکر شود و لیس هذا علی الله بعزیز و آن جناب مطلعند که در اقلّ از آن این عبد بحفظ جان خود نپرداخت لیلأ و نهارأ در دست مشرکین مبتلا بوده تا آنکه امر الله مرتفع شد و اسم قدیر بر عرش خود مستوی گشت نفسی را که والله الذی لا اله الا هو مثل آنکه اهل هند طیور خود را که بطوطی مینامند تعلیم میدهند همان قسم تعلیم نمودم و حفظش فرمودم و چون مشاهده نمود که این عبد در کمال ظهور بین عباد بوده و ضرّی باو راجع نشده و در این ارض هم احدی متعرّض نه از خلف ستر بیرون آمده بر قلم قیام نمود و چون خود را خاسر یافت باقرا قلم برداشت و نوشت آنچه نوشت اگر آن جناب بیصر حدید در آن نسبتی که باین عبد داده ملاحظه نمایند کذبش را مثل آفتاب مشاهده کنند و ادراک نمایند که مقصودی از این وساوس نداشته جز آنکه ناس را از منبع امر منع نماید حال معلوم است که بر این غلام مسجون چه گذشته نفسی که قادر بر او بوده و جمیع شهادت میدهند که آنچه اراده میشد قادر بودم مع ذلک با علم باو و به ما فی صدره بایادی قدرت حفظش فرمودم حال بیرون آمده و مفتریاتی باین عبد نسبت داده که قلم حیا میکند از ذکرش و ای کاش که از اصل امر مطلع میشدید اگر حال بصری یافت شود و در کلماتش نظر کند به ما هو علیه واقف شود الواح بدیعی از سماء قدم نازل در جواب اعتراضاتی که بحق وارد آورده اند انشاء الله بنظر آن جناب میرسد درست تأمل فرمائید و تفکر کنید انشاء الله بلالی مودعه در آن فائز میشوید بشنو در این آخر قول ندایم را جمیع این خلق را مفقود شمر و معدوم دان مگر نفوسی که الیوم بر امر الله ثابت و راسخند اینست کلمه حقّ و ما بعد الحقّ الا الضلال انشاء الله امیدواریم که از سحاب رحمت الهی ممنوع نشوید و از غمام مکرمتش محروم نگردید

ای ذبیح در بدایع حکمت ملاحظه نما که در کلّ اشیاء از آنچه خلق شده مابین ارض و سماء آیات حکمتیه و ظهورات صنعیه ظاهر و مشهود است اشارات و همیه لم یزل ناس را از سازج عزّ احدیه و فطرت اصلیه الهیه محروم نموده و از تغییرات و تبدیلات ملکیه مضطرب مشو چه که در کلّ شیء این تبدیل بوده و خواهد بود ولیکن آنچه ظاهر شود و هویدا گردد البته در او حکمتی مستور است که جز افتده صافیه آن لطیفه دقیقه را ادراک ننماید مثلاً در شمس ظاهره ملاحظه فرما که جمیع من علی الأرض را تربیت مینماید و اعطاء کلّ ذی حقّ حقّه در این مقام از او مشهود ولیکن سراج را ضرّ تمام حاصل و کذلک قمر و نجوم را که کل در نفس خود از نور او بلاضیاء خواهند ماند چنانچه ابدأ در یوم فضلی از این اسماء ظاهر نه حال بآسی بر شمس نبوده ظهور او سبب اطفای ضیاء دون او شده حال ملاحظه نمائید که قمر و نجوم و سراج را که منیرند و از اعظم مخلوقات محسوب از ظهور شمس و تربیت آن در این مقام محروم و اشیاء ضعیفه بتربیت شمس در کمال علوّ و ظهور اذا تفکر فی نفسک لتکون من الفائزین لعلّ تصل الی مراد الله و لا تحتجب عن اشارات المعرضین و همچنین در شمس سماء معانی مشاهده کن و در اسرار خفیه الهیه و رموزات مستوره ربانیه تفکر نما که شاید از فیوضات این بحر اعظم که جمیع البحر اولیه و آخریه از او ظاهر و باو راجعند محروم نمائی لسان الله میفرماید که باصل امر ناظر شو در این ظهور و بآنچه از قدرت محضه ظاهر شده چه از آیات محکمه و چه از ظهورات آفاقیه و انفسیه تا در امرش مستقیم مانی و کلمه حقّ را چون کلمات دوش قیاس مفرما چه که از ماسوایش ممتاز بوده و خواهد بود و هر نفسی بعد از استماع مطمئن میشود بأنّ هذا هو الحقّ ملاحظه در ظهور اوّل فرما که ناس را جز اشارات کلماتی که در مابینشان مذکور بوده از یمن رحمن محروم نساخته و چون آذان غیر مطهره بکلمات قبلیه مأنوس بود لذا از استماع و

ادراک نغمات رحمانیه و کلمات عزّ صمدانیّه در یوم قیامه محروم گشته اینست که در کلّ کتب و صحف و زبر و الواح بلسان قدرت و غلبه نازل فرمودم که در حین ظهور احدی جز بنفس ظهور تمسّک نجوید چه که سالک سیل هدی بوطن اصلی خود که مقام مسجد اقصای نفس انسانیت فائز نخواهد شد مگر آنکه قلب و بصر و سمع را از کلّ آنچه شنیده مقدّس نماید و این امر بر کلّ ملل در احیان ظهور صعب و مستصعب بوده چه که هر ملّتی باشارات کلمات قبلیه بحجبات غلیظه محتجب شده و این بسی واضحست احتیاج بتفصیل نبوده و نخواهد بود و در ظهور سنّه ستین آن جناب بچشم خود ملاحظه نموده و بگوش خود شنیده و لکن ملّت بیان را لایق و سزاوار نه که از جمال قدم که در قطب زوال بسطان عظمت و اجلال واقف و مشرق و مضیّ است محتجب مانند چه که جمیع حجبات قبل را ظهور قلم مرتفع فرمود و باصرح بیان و ابداع تبیان جمیع را وصیّت فرموده و در کلّ الواح عرفان نفس قدم را معلّق بامری نفرموده فوا حسرةً علی هؤلاء الذین علّقوا عرفان الله و نفسه بما خلق بقوله المبرم المحکم الحکیم باری لازال شأن ناس این بوده که در ایّام الله که شمس مشرق و مضیّ و طالع و ظاهر و هویداست اعتنائی نداشته و بحجبات نفس و هوی محتجب بوده اند و بعد از غیبت گروهی مجدداً بوهم صرف اظهار ایمان نموده و لکن غافل از آنکه اریاح امتحان در کلّ احیان در هبوط و قواصف افتتان در کلّ آن از شطر رحمن مرسول ذره را از ذره و شعر را از شعر تفصیل میفرماید

ان یا قلم القدم غیر اللّٰحْن ثمّ غنّ علی لحن عربیّ مبین لعلّ یجذب افئدة الممکات الی ساحة قدسک و یقرّبهم الی وجهک المقدّس الطّاهر الأطهر المنیر و ینقطعهم عن الذّین اعتکفوا علی اصنام النّفس و الهوی و اعرضوا عن الذّی یشهد له کلّ الکائنات بأنّه هو الله المقتدر العلیّ العظیم قل یا قوم ان ادخلوا هذا الرّضراض البیضاء الذّی ظهر علی لون کثیب الحمراء فی شاطئ قلزم الکبریّاء تالله الحقّ لو تشهده ببصری لتشهدنّ فیهِ کلّ الألوان بعد الذّی جعله الله مقدّساً عن کلّ لون و عن کلّ ما خلق بین السّموات و الأرضین قل ا تکفرون بنفسی ثمّ تقرّون عمّا خرج من قلبی فوا حسرتا علیکم یا ملأ الغافلین

ان یا ذبیح تفکّر فی الذّی جعلنا ظاهره عبرة لعبادنا المتبصّرين بحیث لو یشهد احد مشیه لیوقن بأنّه لم یزل کان کافراً بالله ثمّ مشرکاً بنفسه و معرضاً عن لقائه و متوهماً فی امره و متمسکاً بدونه و متشبّثاً بذیل کلّ مشرک عنید و أنّه بعد الذّی ظهر الله بسلطانه و ختم النّبوة بمحمّد رسول الله اذاً یستدلّ بالامامة ثمّ بما قاله حسین ابن روح بعد الذّی هو احتجب النّاس من کلمات الّتی یروی عنه بأنّ القائم کان فی جابلقا و امثاله کما سمعت بأذنک و کنت من السّامعین و انک لو تنظر الیوم لتعرف بأنّ ملأ الفرقان ما احتجبوا عن الله و مظهر نفسه الاّ بما رواه هذا الرّجل و کان الله علی ما اقول شهید و علیم و انک ان رأیته قل ان یا ایّها الکافر بالله و المعرض عن حضرته و المشرک بجماله و المنکر بآیاته الّتی احاطت العالمین لو اردنا الیوم بأن نجعل کلّ الأشياء ولیاً لنقدر بکلمة الّتی تخرج من قلبی الذّی یحرّک اصابع قدرتی المتعالی العلیّ الحکیم مت بغیضک یا ایّها المعرض عن الله فی ازل الازال لأنک لو کنت موقناً بالله فی عهد ما کفرت بنفسه فی تلك الاّیام الّتی ظهر فیها بسلطان الذّی احاط کلّ الخلائق اجمعین

قل یا ایّها المردود و مظهر التّمرد بأیّ حجة آمنت بعلیّ من قبل ثمّ من قبله بمحمّد رسول الله ثمّ من قبله بابنی الذّی سمّی بالروح ثمّ من قبله بالکلم الذّی نادیناه من شجرة الّتی توجّهت الیها لحاظ الله مرّة و نطقت فی کلّ الاّحیان بأنی انا الله لا اله الاّ انا المقتدر العزیز الکریم قل ان یا کف التّراب لم اعرضت عن ربّ الأرباب بعد الذّی شقت سحاب الأمر و اتی علی سماء القدس و قضی الأمر من لدی الله الواحد المقتدر العزیز الحکیم قل تالله اذاً یلعنک کلّ الذّرات ثمّ علیّ فی الرّفق الأعلیّ و لکن انک احتجبت فی نفسک و اشتغلت بما سمّیت باسم الذّی به تفتخر بین امثالک و کنت من المحتجبین

أيّاك ان يا ذبيح لا تحتجب بحجبات نفسه تالله الحقّ اليوم يفرّ ابليس من تلبيسه و الدّجال من اضلاله و أنّك فاحفظ نفسك عن نفحاته تالله أنّها تهبّ من اصل الجحيم و جعله الله عبرة للذينهم كانوا على الأرض بحيث لن يقدر ان يمشی على ربوة ذات قرار فكيف على صراط الله الذي كان ادقّ من الشعر و احدّ من سيف قاطع حديد و أنّك انت فاعرف مراد الله في الذي نطقت لسان الصّدق عليه لتكون من العارفين فوعمرک يا ذبيح لم يكن في قلبي بغض احد من الممکات لأنّ الله طهره عن كلّ دلالة و عن كلّ ما يقع عليه اسم شيء و كان الله على ما اقول شهيد ولكن لما عرفوا هؤلاء نعمة الله بأبصارهم و قلوبهم ثمّ انكروها اوحى عن شطر الأيمن مقرّ عرش ربّك الرحمن ما يتنبّه به عباده ليكوننّ من المتنبّهين و لئلاّ يقربهم المقربون و تأخذهم نفحات العذاب منه و من الذينهم كفروا و اشركوا بالله بعد الذي نزل عن سماء الأمر و في حوله من الملائكة قبيل و أنّك انت فكّر فيما جرى من قلم الله ثمّ تفكّر في كلماته لعلّ تصل الى ما كنز فيها من لآلئ التي لا مثل لها في الابداع و تستغنى بها عن العالمين كذلك اطلعناک و اخبرناک مرّة اخرى فضلاً من لدن ربّك العليّ الأعلى على نفسك و على الذينهم معک لتكون مطلعاً به و بما خرج من قلبه ثمّ من فمه و تكون على بصيرة منير و تقول في كلّ حين ان الحمد لله الذي هدانا لنفسه المتعالی العليم المحيط